

The New York Times bestseller

JOBB MINT A FILMEKEN

A VÉGZŐSÖK BÁLJA
UTÁN

Bónuszepilógus

LYNN PAINTER

**JOBB
MINT
A
FILMEKEN**

**A VÉGZŐSÖK BÁLJA
UTÁN**

Bónuszepilógus

Kossuth Kiadó

© Lynn Painter
Hungarian translation © Nimila Ágnes

W E S

Te jó ég!

Nem tudom, megérzés volt-e, vagy csak véletlen egybeesés, de abban a pillanatban, amikor Alex és én végre elkezdtünk röhögni szánalmas helyzetünkön (ő azon, hogy odavan a fogalmatlan Adamért, én pedig azon, hogy rákattantam a szomszédomra), és éppen az alatt az idétlenül nagy Mardi Gras-bábu alatt táncoltunk, valami arra készítetett, hogy az ajtó felé forduljak.

És ott állt Liz.

Michaellel.

Egy pillanatig úgy éreztem, nem kapok levegőt. Olyan volt, mintha az egész felsőtestem megfeszült volna. A szívem hevesen dobogott, a gyomrom émelygett, és minden izmom megfeszült, amikor láttam, hogy Liz Michaelre mosolyog, és odasúg neki valamit.

Nem.

Amikor Liz nevetett, minden más eltűnt egy elmosódott, fókuszon kívüli háttérben, ő pedig maga volt a megtestesült tisztaság. Mindig is úgy voltam vele, hogy Liz mosolya által a világ többi része megszűnik létezni, de ahogy néztem, amint Michaelre mosolyog, most egészen más jutott az eszembe.

Tompa zümmögés vibrált a tarkómon, amikor elmosolyodott, és visszaszólt valamit.

Nem, nem, nem, nem. Istenem, miért rá mosolyog így?

Nem voltam féltékeny – na, jó, annyira féltékeny voltam, hogy legszívesebben lezúztam volna azt a papírmásé óriásbébit, és a szart is kivettem volna belőle –, de istenem, Michael érdemtelen volt erre a mosolyra.

Ez igazságtalan.

Én láttam meg őt először!

Liz Buxbaum mindig is az *én* titkom volt. Az a hihetetlen valami, amiről tudtam, de úgy tűnt, senki más észre sem veszi. Az a bizonyos rejtett kincs, egy életre szóló szerencse, ami valahogy csak nekem volt látható.

De most Michael is észrevette őt.

Szemét voltam, hogy meg akartam ütni, igaz? Michael jó srác, de abban a pillanatban annyira szerettem volna bemosni neki egy hatalmasat. Ami önmagában is teljes képtelenség volt, mert szerintem a bunyós srácok mind idióták.

Alex folyton Adamról beszélt, arról, hogy Disney-zenét hallgat a kocsijában, én pedig elég jól csináltam, hogy a megfelelő pillanatokban vigyorogtam. Alex vicces volt, különösen, amikor a szerelméről beszélt.

De aztán...

Most ez komoly, kedves univerzum?

Miközben a belemet is kidolgoztam, hogy kellő figyelemmel forduljak Alex felé, megszólalt egy Taylor Swift-dal. Felcsendültek a *New Year's Day* melódiai, a dallamos zongora és Taylor lány hangjának elegye, én pedig kitarítottam, ameddig csak tudtam. Néhány percig erős voltam, de lehetetlen volt nem visszanéznem Liz irányába.

Taylor miatt.

Liz még mindig Michaellel beszélgetett, és még mindig nem vett tudomást a létezésemről, ezért kihasználtam a pillanatot, hogy magamba szívjam, még akkor is, amikor a látványától a torkomban dobogott a szívem.

Megigazította a haját, ami ettől hosszúnak és lágynak tűnt, szinte viszkettek az ujjaim, hogy beletúrjak. Az ujjaim köré tekeredő, rézszínű szálak képe úgy csapódott belém, mint egy kemény bokszütés, bár ez nem volt újdonság. Amióta megcsókolt a kocsimban, a fejemben újra meg újra Liz képe jelent meg, mintha az agyam nem is egy működő szerv lenne, hanem egy végtelenített Elizabeth Buxbaum-féle TikTok-videó.

A ruhája ugyanolyan hihetetlen volt, mint a képen, amit átküldött, de amikor ránéztem, éreztem, hogy befeszülök. Nem Lizre voltam mérges, hanem arra, hogy ez egy teljesen más ruha lett.

Michaelé.

Ezt a ruhát most már Michael kedvéért vette fel, és ez a ruha fog az összes fotón szerepelni, amit az apja és Helena kattint róla. Úgy lesz benne a fotóalbumban, mint a ruha, amit Michael Young mellett viselt a bálon, én pedig azt kívántam, bárcsak a történetek *előtt* lennénk, amikor Liz azért próbálta fel, mert mondtam neki, hogy a fehér az ő színe.

A ruha, amiről nekem küldött képet, nem Michaelnek.

Néztem, milyen elmélyülten beszélgetnek, az arcuk szinte összeért, Michael rámosolygott, én pedig azt hittem, csókolózni fognak.

Nem, nem, nem, nem... A lélegzetem is elakadt ettől a látványtól, de egyszerűen nem tudtam nem odanézni.

Aztán Michael lehajolt, és megölelte Lizt, ami még rosszabb volt.

Oké, talán nem rosszabb, de akkor is szörnyű.

Lehetséges, hogy valaki konkrétan egy lány miatt hány? Mert nekem felfordult a gyomrom, amikor Michael Liz vállára tette a kezét. Összeszorítottam a fogamat, és kényszerítettem magam, hogy visszaforduljak Alex felé – istenem, mekkora egy seggfej voltam! –, de ő még mindig Adamról dumált, és fel sem tűnt neki, hogy a belső szerveim sorra mondják fel a szolgálatot.

Még egyszer visszanéztem Lizre, csak hogy büntessem magam.

Engem figyelt. Liznek mindig is kifejező tekintete volt, olyan egyértelműen őszinte, amitől azt éreztem, hogy megfagy a vér az ereimben, amikor pislogott és rám nézett hatalmas, zöld szemével, és egy apró ráncot vettem észre a két szem között.

Szomorú volt.

Megrendített, hogy eltűnt az életemből – lehet, hogy ő is ugyanezzel az ürességgel küzdött? Kapaszkodtam az utolsó kis reménysugárba is, mint egy igazi balfék, de aztán...

Liz arca megváltozott.

Találkoztam a tekintetünk, majd Lizzie felvonta az egyik szemöldökét.

Biccentett az állával.

Mindenki másnak ez csak egy nézés lett volna.

De nekem nem.

Jól ismertem ezt a tekintetet, mert egész életemben én álltam vele szemben, amikor így nézett. Liz mindig is így nézett rám: tárgyilagosan, melegség nélkül, és enyhén kihívóan.

Mintha le se szarta volna, hogy mit érzek vagy mit gondolok.

Már jó ideje nem láttam tőle ezt a tekintetet, és fáj, hogy most újra előkerült.

– Jól sejtem, Liz is itt van? – kérdezte Alex, és elnézően rám mosolygott, mintha értené az egészet. – Mögöttem van, ugye?

Igyekeztem úgy állni, hogy mindketten elforduljunk, és ne lássam többé Buxbaumot, majd megköszörültem a torkomat:

– Már nem – feleltem.

* * *

– Wes! – Alex nevetve kiabálta a nevemet, ahogy kiszálltunk a kocsiból. – Ez meg hogy jutott eszedbe egyáltalán?

– Azt mondta, hogy van még időm. Óvodás voltam, honnan tudhattam volna, hogy nem két órára gondolt?

A Titkos Kert felé sétáltunk, most már sokkal nyugodtabban, mint az este folyamán, mert legalább vége volt. Egyikünk sem akart a bál utáni buliba menni, és azzal szembesülni, hogy az emberek, akikbe belezúgtunk, más emberekkel nyomulnak, ezért úgy döntöttünk, inkább a tűzrakó hely mellé telepszünk, amíg elég késő nem lesz ahhoz, hogy a szüleink már ágyban legyenek, és ne tegyenek fel millió kérdést arról, miért jöttünk haza ilyen korán.

– Fogadok, igazi kis ördög voltál – incselkedett, amikor kinyitottam a hátsó kaput.

– Szánom-bánom – mondtam, de aztán...

Mi a fene?

A tűzrakónál égett a tűz, a lámpafűzér fel volt kapcsolva, és – *szent szar!* – egy doboz keksz meg egy zacskó pillecukor úszkált a tó tetején.

Mi a fene?

Jobbra néztem, arra számítottam, hogy Anya lesz ott, de a földön egy törött rádió hevert, mellette pedig egy rakás elem.

– Nézd – suttogta Alex, megbökve és egy irányba mutatva – Liz.

Gyorsan odakaptam a fejem, és – *ez meg hogy lehet?* – ott volt Liz, épp a sötétben kúszva igyekezett a másik irányba.

– Liz? – mondtam, mire ő megdermedt.

Meglepett, hogy milyen nyugodt a hangom.

Mit kereshetett ott hátul?

Feltápáskodott, és felénk fordult. A szemünkbe nézett, megeresztett egy akkora műmosolyt, mintha egy rémisztő bohóc grimaszolna.

– Sziasztok, srácok. Mi a helyzet? Jó volt a bál, ugye? – kérdezte.

Egy szót sem bírtam kinyögni, csak néztem őt, ahogy állt előttem a saját pulóveremben.

De miért volt rajta az én pulóverem?

És miért, istenem, miért nézett ki benne olyan átkozottul aranyosan? Utáltam, hogy képtelen voltam kitakarítani a képet a Liz-függő agyamból.

– Ugye? Ó, istenem! – Alex, hála istennek, emlékezett rá, hogyan kell formálni a szavakat. Elmosolyodott, és úgy tett, mintha Liz nem valami mosómedve-imitátorként állna előttünk, majd így folytatta: – Azt hittem, szívrohamot kapok, amikor Asht megkoronázták.

– Gondolom – mondta Liz, még mindig azzal a furcsa műmosollyal. A tekintete egy pillanatra rám szegeződött, majd hozzátette: – Lélegzetelállító volt. Értitek, hogy ez most komoly? Ash kapja a bálkirálynői koronát?

Tudtam, hogy nincs jóban Ashley-vel, és bosszantott ez a megjátszott baromság.

– Mit keresel itt kint? – kérdeztem.

Nem akartam ilyen seggfejnek tűnni, de szinte fizikailag fájt, hogy itt látom.

És hogyhogy már itthon volt?

– Én, ööö, a macskám után jöttem, és... elejtettem valamit, és... azt hittem, begurult a bokor alá.

Az erdős terület irányába mutatott, és nyilvánvaló volt, hogy csak kitalálta a dumát.

De miért?

– A macskád nem jár ki.

Nyelt egyet, és idegesnek tűnt.

– De igen, néha kimegy. Valójában nem, igazad van. Kiszaladt.

– Tényleg? – A világ többi része eltűnt, ahogy ránéztem.
– Mit ejtettél el?

– Hm, pénz volt. Egy penny. – Megköszöri a torkát.
– Én... elejtettem egy pennyt, de elgurult. Szóval igen. Épp itt voltam kint, és kerestem a pennymet. Szerencsepénz volt.

Legszívesebben megráztam volna, hogy az igazat mondja.

– A szerencse...

– ...pennym. Aha. De nem számít. Nincs is rá szükségem. – Megint megköszöri a torkát, és a tekintete végigvándorolt az arcomon. – A pennyre, érted. Úgy értem, kinek kell egy penny, nem igaz? A mostohaanyám például kidobja.

Csak bámultam őt, ahogy zavartan fecsegett és hazudott, és annyira hiányzott, hogy már szinte fájt.

– Furcsa, hogy néha úgy érzed, van egy pennyd, ami mintha mindig ott lenne, és azt hiszed, nincs rá szükséged, és nem is szereted, igaz? – Próbáltam nyelni, de valami nagyon el volt cseszve a torkomban. – Aztán egy nap felébredsz, és kinyílik a szemed, hogy a pennyk milyen csodálatosak. Hogyhogy eddig nem vetted észre? De nem? Úgy értem, ezek a legjobb pénzek a világon. Jobbak, mint az összes többi érme együttvéve. De te nem vigyáztál, és elvesztetted a pennyet, és csak azt kívánod, bárcsak elmondhatnád a kedvenc pennynek, mennyire sajnálsz, hogy nem becsülted meg, de már késő, mert elvesztetted. Érted?

Azt kívántam, bárcsak Alex ne lenne ott. Szorítást éreztem a mellkasomban, ahogy megpróbáltam mentálisan feldolgozni ennek a találkozásnak a pillanatait.

– Liz, adjunk kölcsön pénzt? – kérdezte Alex.

Ha abban a pillanatban nem lettem volna olyan közel a halálhoz, talán felnevettem volna.

– Ööö, nem, köszönöm. Rohannom kell, még ha egy fillér nélkül is, szóval éreztétek jól magatokat. Ne csináljatok olyat, amit én nem tennék!

Röviden integetett, majd átmászott a kerítésen a kertjükbe, én pedig kísértésbe estem, hogy utánaaszaladjak. Vissza akartam rángatni, és rávenni, hogy térjen észhez. Mert – *a francba* – ez majdnem úgy hangzott, mintha...

– Húha – mondta Alex, ahogy a tűzrakó hely felé sétált.
– Azért ez elég furcsa volt, nem?

* * *

Gyorsan hazavittem Alexet, miután Liz elment a Titkos Kertből. Lehetetlen volt úgy tenni, mintha nem foglalkoztatna, ami az imént történt, ezért Alex ragaszkodott hozzá, hogy hazavigyem, aztán arra koncentrálhassak, hogy átmegyek Lizhez, és megbeszélem vele ezt az egészet. Még egy s'morest sem csináltunk, mielőtt hazavittem Alexet, szóval ez aztán tényleg nem volt egy fergeteges randi.

De amikor visszaértem, Liz kocsija már nem állt ott. Fogalmam sem volt, hova ment, de simán el tudtam képzelni, hogy az after partyba, és este már nem is fog hazajönni.

Ami óriási csalódás lett volna, amikor már épp megjelent egy kis reménysugár.

Visszamentem a Titkos Kertbe, hogy eloltsam a tüzet, de csak még jobban összezavarodtam, ahogy takarítottam.

Mert nemcsak hogy s'mores-hozzávalók voltak a vízben és a tűzrakóban, de a tönkrement lejátszóban egy CD-t is találtam, amin az állt – Liz kézírásával –, hogy *Wes és Liz közös listája*.

A borítón egy ketchupos szív fotója.

Éppen ezen agyaltam – *mégis mi a jó franc lehet ez?* –, amikor a ház bejáratához értem, hogy bevigyem a szemetet. Ahogy a tornácra léptem, megláttam a közvetlenül a csengő fölé ragasztott feliratot:

TALÁLKOZZUNK A TITKOS KERTBEN

Atyavilág. Csak bámultam a papírt, Liz keszekusza kézírását. Rám várt ott hátul? Emiatt volt az egész? Majdnem kiejtettem a kezemből azt a rengeteg cuccot, amit összeszedtem, mert egyre idegesebb lettem, és már nagyon szerettem volna vele beszélni.

Amikor tíz perccel később megállt – mindig hallottam, mert a kocsijára már ráfért volna egy kipufogócsere –, kimentem, és leültem a verandára. Úgy éreztem magam, mint egy pórázon tartott kutya, aki mindjárt elszakítja a zsinórt, annyira vártam, hogy kinyissa az ajtót. Abban a pillanatban, ahogy kiszállt az autóból, elé akartam állni, hogy lássam, menthető-e a helyzet.

Csakhogy... nem szállt ki. Csak ült a járgányban, járó motor mellett.

Egy örökkévalóságnak tűnt.

Miután húsz percig úgy bámultam, mint valami elmebeteg zaklató, felálltam, és odamentem a kocsijához. Jobb lett

volna, ha hagyom, hogy előbb kiszálljon, de akkor már annyira elszántan akartam vele beszélgetni, hogy egy másodpercet sem tudtam volna tovább várni.

Bekopogtam a bepárasodott vezetőoldali ablakon.

Vártam.

Egy perccel később résnyire leengedte az ablakot, és kiszólt:

– Igen?

Próbáltam bekukucskálni a szűk ablaknyíláson keresztül.

– Mit csinálsz?

– Öööö... Parkolok? – felelte, miközben egy szalvétával törölgette az ingét.

– Húsz perce figyelem, ahogy parkolsz – mondtam, és hirtelen megcsapta az orromat az autóból kiáramló parfümillat és sült krumpli szaga. – Találj ki valami mást.

– Na, jó, azért ez már beteg dolog – vágott vissza, és szemmel láthatóan esze ágában sem volt kiszállni.

Hát igen, beteg. Amikor itthon vagyok, minden percben arra az átkozott kipufogóhangra figyelek, miattad.

Próbáltam nyugodtnak tűnni.

– Beszélni akartam veled, szóval igen, vártam. De most úgy tűnik, soha nem fogsz kiszállni a kocsiból.

A szemét forgatta, letette az italát, kinyitotta a kocsiját, és kiszállt.

– Mit szeretnél? – kérdezte.

És akkor egy pillanat alatt síkideg lettem. Nem Liz miatt, hanem azért, mert már megint ugyanott tartunk: ő a szemét forgatja, lesújtón néz rám, és komolyan is gondolja. Nem

tudtam, mi történt vele ott a Titkos Kertben, de ez most tisztára olyan volt, mint ami régen ment köztünk.

Nem igazságos, hogy a jó dolgok – *te nem tartozol a jó dolgok közé, Wes* – már mind a múlté.

Máris.

Hogy ilyen rohadt mulandó minden.

– Először is azt szeretném, hogy mondd el, mi történt itt nemrég.

Végignézett rajtam, az arcomon, a hajamon, a testemen, mintha katalogizálná, amit lát, aztán kimondta:

– Arról beszélsz, amikor elvesztettem a...

– Nem! – vágtam a szavába, elegendő volt a baromságból.

– Ki ne mondd, hogy penny!

– Bocsánat. – Lenézett a földre, majd halkán azt mondta

– Szerencsepénz.

– Ez most komoly? – Rettenetesen idegesített, hogy nem volt hajlandó normálisan beszélni velem. – Ragaszkodsz ehhez a hülyeséghez?

Megvonta a vállát, és tovább bámulta a lábát.

– Hát jó, ez sok mindent megmagyaráz.

Döbbenten rám nézett.

– Miért haragszol rám?

Vettem egy nagy levegőt az orromon keresztül, és iszonyatosan zavart az a szép zöld szeme.

– Mert utálok a játszázást – mondtam.

– Milyen játszázást? – pislogott.

– Milyen játszázást? – Nem akartam kiabálni, de elegendő lett. Szomorú voltam, dühös és egyszerűen nem bírtam

tovább. – Megszerezted magadnak Michaelt, de amikor én kétszer, épp csak ránéztem Alexre, te máris CD-t írsz nekem, és úgy szónokolsz a szerencsepénzről, hogy egyértelmű, én vagyok a penny abban a bizonyos forgatókönyvben. Miközben rajtad van a baseballos kapucnis pulóverem. Mi a fenét művelsz te velem?

Utáltam, hogy milyen érzelmesen hangzott, de már túl késő volt, hogy megjátsszam a higgadtat. Liz Buxbaum kikészített, és nem tehettem semmit, hogy enyhítsem a fájdalmat.

– Te láttad a CD-t? – A hangja halk volt, a tekintete pedig komoly, ahogy felnézett rám.

– Jó a memóriám, Liz. Láttam a cetlit is, az átázott s'morest és a tönkrement CD-lejátszót.

– Ó! – sóhajtott, a lélegzete kissé akadozott. – Szóval, szereted őt?

Mi van? Na, erre a kérdésre aztán igazán nem számítottam. Meghátráltam, és csak annyit mondtam:

– Alex nagyszerű lány.

– Aha... – Aprócska ránc jelent meg a szemöldöke körül, miközben pislogott néhányat. – Hát igen. Most mennem kell.

Kikerült, mintha csak be akarna menni, de megragadtam a pulcsi ujját, és megállítottam.

– Ennyi? Nem magyarázod el, hogy mi volt ez az egész? Összeszorította az ajkát, és kicsit megrázta a fejét.

– Most már nem számít.

Leengedtem a kezem.

– Talán mégis.

– Nem számít, oké? – Frusztrált volt a hangja, mintha nyögne. – Azért csináltam azt a CD-t, és kerültem ilyen kínos helyzetbe, mert rájöttem, hogy nem Michael az, akire nem tudok nem gondolni, és ezt el akartam mondani neked. Úgy értem, ő nagyszerű, de vele lenni nem olyan, mint veled hamburgert enni, vagy kiosonni a Titkos Kertbe, hogy s'morest készítsünk és nézzük a csillagokat, vagy mondjuk, veszekedjünk a parkolóhelyért.

Mintha könnyek csillantak volna a szemében, amikor rekedt hangon folytatta:

– De túl sokáig tartott, mire erre rájöttem, és most már Alexszel vagy.

Az arcát bámultam, a szeplőit, amiket legszívesebben egyesével puszilgattam volna le az arcáról.

– Liz...

– Nem, semmi baj, értem én. Hibátlan és kedves, és bármennyire is utálok kimondani, de megérdemelsz egy olyan lányt, mint ő. – Mély levegőt vett, és így folytatta: – Mert tévedtem, Wes. Te nagyon jó vagy.

Egyszeriben minden idegszálam rövidre zárt. Úgy éreztem, mintha lángra lobbantam volna, ahogy a szavai szinte átégtek rajtam. Találkozott a tekintetünk.

– Nem ez az egyetlen dolog, amiben tévedtél – mondtam.

– Micsoda? – nézett rám kérdőn. – Miről beszélsz?

– Tévedsz Alexszel kapcsolatban. Ő nem hibátlan.

A szemöldöke jellegzetes Liz-fintorba szaladt, amitől olyan boldoggá tett, hogy legszívesebben felkaptam volna, és összekócoltam volna a haját.

– Bennett, senki sem teljesen hibátlan, ugyan már. De azért elég közel van hozzá.

Megvontam a vállamat, mintha nem érdekelne, és felkészültem a dicsőséges túlreagálására.

– Gondolom.

– Gondolod?

Az én Lizem nagyon mérges volt, és jól állt neki.

– Mi a fene hiányzik belőle? Azt akarod, hogy nagyobb melle legyen, vagy valami ilyesmi? Ő nem...

– Ő nem te vagy.

Levegő után kapkodott.

– Micsoda?

Visszafogtam az érzelmeimet – de hát ha egyszer olyan rohadtul elgyengültem tőle –, és megismételtem:

– Ő. Nem. Te. Vagy. – Becsukta a száját, és rám nézett, vad zöld szeme az arcomat fürkészte, mintha hinni akart volna nekem. – Csinos, de az arca nem kezd ragyogni, amikor a zenéről beszél. Vicces, de nem olyan vicces, hogy félre nyelsz a röhögéstől.

A szájára pillantottam, kicsit közelebb hajoltam hozzá, úgy éreztem, mintha valami láthatatlan erő húzna magához. Engem nézett, én pedig őt.

– És amikor meglátom, nem érzem úgy, hogy beszélnem kell hozzá, vagy összekócolnom a haját, vagy tennem valamit – bármit –, hogy rám figyeljen.

A füle mögé simította a haját – imádtam, ahogy mindig ezt csinálta, amikor erősen gondolkodott –, és alig hallható hangon azt mondta:

– Nagyon régóta nem kócoltad össze a hajamat.

– Ki is készít rendesen – mondtam félig nevetve, félig morogva. Egy lépéssel közelebb léptem hozzá, finoman beszo-
rítva őt a testem és az autója közé, és mindent bevallottam
neki:

– Másodikban estem bele a kötekedő természetedbe, ami-
kor rájöttem, hogy egyetlen szavadra elpirulok. Aztán beléd
szerettem.

Rám nézett, a szemöldöke közötti ránc eltűnt.

– Szóval te és Alex nem...

– Nem. – Lehajoltam, és a kezem köré tekertem a kapuc-
nis pulóver két zsinórját. Volt valami a pulóveremet viselő
Lizben, ami előhozta belőlem az őrült, birtokló neander-
völgyit, és biztos voltam benne, ha megsejtené, kigúnyolna
miatta. – Vele csak barátok vagyunk.

– Ó – mondta, nem is, inkább csak sóhajtott, miközben
közelebb húztam magamhoz. – Miért tettél úgy, mintha azt
akarnád, hogy igent mondjak Michael báli felkérésére?

– Már az óvoda óta szereted őt – próbáltam magyarázni
azt, amit egyáltalán nem értettem –, és nem akartam, hogy
a csókunk ennek útjába álljon, ha tényleg ez a vágyad.

És akkor a tökéletes szája lélegzetelállító mosolyra húzó-
dott, és a mellkasomra tette a kezét. Te jó ég, az érintése
egyszerre volt megnyugtató és őrjítő! Hunyorgott, felemelte
az állát, és így szólt:

– Én legszívesebben veled mentem volna.

– Hát, erről igazán értesíthetnél volna, Buxbaum – mon-
dtam, és közelítettem az arca felé. – Mert amikor megláttalak

ebben a ruhában, legszívesebben megütöttem volna a mi kedves Michael barátunkat.

Még jobban vigyorgott, elővette a legszebb mosolyát.

– Tényleg?

A kis szarházi elégedettnek tűnt, teljesen odáig volt, hogy győzött. Megrántottam a kapucni húzósinórját.

– Nem helyes, hogy ennek örülsz.

– Tudom – mondta, és kuncogni kezdett. – És mégis. Menten elájulok már a tudattól is.

– Te csak ne ájuldozz! – Elengedtem a zsinórokat, mert úgy éreztem, hozzá kell érnem, éreznem kellett a puha bőrét az ujjaim alatt. A tenyerembe fogtam az arcát, a kezem bizonytalan volt, és úgy éreztem, mintha minden érzélem, amit valaha is átéltem – egész elcseszett életem során –, pontosan abban a másodpercben csapott volna belém.

Komoly veszélyben voltam, hogy elveszítem a fejem, bőgök, röhögök és üvöltök a holdra – mindezt egyszerre, ezért az ajkammal az ajkához értem, és minden érzésemet a csókba fektettem.

Mély levegőt vett, aztán éreztem, hogy ujjával a mellkasomba kapaszkodik, mielőtt visszacsókol úgy, mintha megmérgezték volna, és az én szám lenne az ellenszer. Vadul és lélegzet-visszafojtva csókolt, ahogy minden mást is csinált. Másképp, de a legjobb értelemben.

Minden porcikámban ott bizsergett, hogy Lizzie úgy csókol, mintha a *Szerelmünk lapjai* című film esőjelenetét idéztük volna fel. Felnyögtem, és nagyon igyekeztem lépést tartani vele, de – *a pokolba is!* – Liz csókja nem egyszerűen

forró volt, hanem lángolóan vad. Húsz másodperc elteltével, ahogy a szám az övéhez ért, úgy éreztem, mint akit feltöltöttek petróleummal, és kétségbeesetten vártam a gyufát. Átkaroltam a testét, felemeltem a földről, és a kocsni csomagtartójához vittem, ahol jobban elértem őt.

Vagy valami ilyesmi. A fenébe. Már gondolkodni sem tudtam.

Tartottam egy kis szünetet, de csak annyit, hogy kimondhassam:

– Felfogtad, hogy már évek óta csinálhatnánk ezt, ha nem lennél ennyire zizzent?

Álmosnak tűnt, ahogy megrázta a fejét, és – a legszexibb vigyorral a száján azt felelte:

– Dehogy, én egészen mostanáig nem is bírtalak.

Lehajoltam, és a nyakához dörgöltem az orromat, majd felemeltem a fejem, és azt mondtam:

– Ellenségekből szeretők, ez a mi műfajunk, Buxbaum.

Laza, könnyed kacagásba kezdett, és közben az arcomra tette a kezét.

– Te szegény, zavarodott kis szerelmes. Csak fogd be a szád, és csókolj meg.

Így is tettem, közelebb léptem hozzá, és elvesztem a szája melegében. Még forróbbá és vadabbá vált, és őszintén szólva el is felejtettem, hol vagyok.

Aztán egyszer csak ezt hallottuk:

– Elizabeth Buxbaum, tudod, hány óra van?

A szám megdermedt, ő pedig kinyitotta a szemét. Felpislogott rám, és az ajkamra suttozta:

– Ez az apám?

Mintha hallotta volna a kérdést, Liz apja azt kiáltotta:

– Ideje bejönni, Liz!

– Öhm – mondta, kicsit előrehajolva, hogy körbepillantson. – Kaphatnék még öt percet?

– Hogy az egész környék azt lesse, ahogy a szomszédal csókolózol a lámpa alatt? Nem!

– Én mindent megpróbáltam, Liz! – kiáltotta Helena valahonnan a sötétségből. – Vettem neked hét ráadáspercet, csak hogy tudd.

Néztem Lizt, de nem úgy nézett ki, mint aki sajnálja. Vagy mint aki megbánta volna. Mutatóujjával megérintette az alsó ajkamat, és leste a tekintetemet, miközben azt kiáltotta:

– Köszönöm, Helena!

– Szívesen! – felelte Helena csilingelő hangon.

Úgy éreztem, most kell kimondanom. Gyorsan, halkán, így szóltam:

– Figyelj, Liz, szóval...

– Gyere már! – kiáltotta az apja.

– Jövök! – vágott vissza Liz, közben persze cinkosan pillantott rám, mintha én lennék a bűntárs az „Ultragázok az őseim” című jelenetben.

– Liz – futottam neki másodszor.

– Szállj le a csomagtartóról, és gyere be kérlek! – kiabálta Mr. Buxbaum, de ezúttal már nem volt vicces kedvében.

– Jövök már! – kiabált vissza Liz türelmetlenül.

– Kérem, előbb kérdezhetek valamit a lányától? – kiabáltam kétségbeesetten a veranda irányába, nehogy elszalasszam a lehetőséget. Hiszen épp Liz Buxbaumot tartottam a karomban, aki boldog volt ezen a csodás éjszakán, én pedig rettettem, hogy megtörik a varázs, Liz elhagyja az üvegcipőjét, és átváltozik a varázshintó. – Kérem!

Liz megint rám nézett ragyogó pillantásával, már majdnem megszólalt, amikor az apja ismét felénk kiáltott:

– Nem helyeslem, de legyen!

– Csak nyugodtan, Wes! – szakította félbe Helena, aki valószínűleg remekül szórakozott.

Liz hátravetette a fejét, és hangosan nevetni kezdett. Lehetetlen volt nem vele nevetni. Kíváncsi voltam, mit gondolna, ha tudná, hogy a *Jerry McGuire*-ből vett idézet, a „Te teszel teljessé engem” villant át a fejemben, ahogy figyeltem a nevetését.

LIZ

Megfordultam, felkaptam a telefonomat az éjjeliszekrényről, elvakított a kijelző fénye a sötét hálósobában, amikor megnyitottam az üzeneteimet.

Wes: MÉG MINDIG ÉBREN VAGY?

Én: IGEN. TÚLSÁGOSAN IZGATOTT VAGYOK AHHOZ, HOGY ALUDJAK.

Wes: EZ A TOTÁL BEINDULTAM WESSYTŐL-FÉLE ALUDNI SEM TUDOK?

Nem is tévedett nagyot. Elmosolyodtam a sötétben, és bepötyögtem: EZ EGY PONTOS FORDÍTÁS, AMI AZT ILLETI.

Wes: TUDTAM! FIGYELJ, A HOLNAPI RANDINKRÓL.

Én: IGEN... ?

Wes: A HOLNAP ESTE OLYAN TÁVOLINAK TŰNIK, NEM?

Én: HM... ?

Wes: VALAMI BAJOM LEHET, MERT A GONDOLATTÓL, HOGY HOLNAP ESTIG NEM LÁTLAG, VISZKETNI KEZDEK.

Felültem az ágyban, és felráztam a párnámat, olyan hihetetlenül boldog voltam, hogy Wes újra a kedvenc SMS-társam. Még mindig nem voltam benne biztos, hogy ez a Szomorú Szalagavató hogyan vált életem egyik legjobb éjszakájává, de nem is panaszkodtam.

Én: IGEN?

Wes: IGEN.

Én: MEG MERJEM KÉRDEZNI, HOGY HOL VISZKETSZ?

Wes: MINDENHOL, AHOL SZÁMÍT, BÉBI.

Annyira vicces volt.

Én: EZ MEG MIT JELENT?

Wes: FOGALMAM SINCS. DE AZT HISZEM, ISMEREK EGY MÓDSZERT, SEGÍTHETNÉL NEKEM.

Felröhögtem a sötétben.

Én: NEM VAKARGATLAK MEG, BENNETT.

Wes: LEFOGADOM, HOGY RÁ TUDNÁLAK BESZÉLNI, DE NEM ARRA GONDOLTAM.

Kuncogtam, és nagyon úgy tűnt, ez az alapreakcióm, amikor Wessel beszélgetek.

Én: MIT AKARSZ? (KIZÁRÓLAG NEM PERVERZ VÁLASZT FOGADOK EL.)

Wes: EL AKARLAK VINNI A LAMARS FÁNKOZÓBA REGGEL 8-RA.

Én: ÉS EZ HOGYAN SEGÍT NEKED?

Wes: HAMARABB LÁTHATLAK. VALÓSZÍNŰLEG NEM KÉNE BEVALLANOM, DE VALAHOGY VONZÓDOM HOZZÁD.

Olyan hangot adtam ki, mintha dorombolnék, és azon tűnődtem, hogy lehet, hogy nem West láttam régen a világ legvonzóbb fiújának?

Én: MIKET NEM MONDASZ!

Wes: UGYE? ÉS NEM TUDOK DÉLUTÁNIG VÁRNI, HOGY LÁTHASSALAK.

Ezen elmosolyodtam.

Én: MÁR CSAK VAGY 17 ÓRA VAN HÁTRA, AMIG ÉRTEM JÖSSZ.

Wes: AZ EGY ÖRÖKKÉVALÓSÁG!

Most megint kuncogtam.

Én: NEM TUDSZ 17 ÓRÁT VÁRNI RÁM?

Wes: BUXBAUM, EGÉSZ ÉLETEMBEN CSAK RÁD VÁRTAM.
AZ ISTEN SZERELMÉRE, SZABADÍTS MEG A SZENVEDÉS-
TŐL, ÉS HAGYD, HOGY KÁVÉVAL ÉS CSOKIRESZELÉK-
KEL UDVAROLJAK NEKED.

Elfordultam, és kibámultam az ablakon. Elképzeltem, ahogy Wes is az ágyában forgolódik, és bámul ki az ablakon. Mindig is úgy gondoltam, hogy a filmes romantikus komédiák hőseinek szöges ellentéte, de néha egészen döbbenetes kijelentések csúsztak ki a száján: „Buxbaum, egész életemben csak rád vártam.”

Kezdttem úgy érezni, hogy végig tévedtem vele kapcsolatban.

Én: SZÓVAL, EGY NAP ALATT KÉT RANDIRÓL BESZÉ-
LÜNK?

Wes: ÉN INKÁBB EGY NAGY, KÖVÉR, VÉGET NEM ÉRŐ,
VÉGTELENÜL NAGY RANDIRA GONDOLTAM.

Én: MIT FOGUNK CSINÁLNI A FÁNK ÉS A VACSORA KÖ-
ZÖTT?

Vártam, hogy egy útiterv vagy egy szarkasztikus vicc következzen, de ehelyett azt válaszolta, amire egész romantikus életemben vártam:

Wes: AMIT CSAK AKARSZ, BUXBAUM. AMÍG VELED VAGYOK, TÖKÉLETES NAP LESZ.

Ez volt az a pillanat, amikor már én is biztos voltam benne.

